směřoval též k neoprávněnému braní platu, při čemž škoda, jak rovněž prvním soudem bezvadně bylo zjištěno, převyšuje 200 K. Tím není snad vysloven, jak zmateční stížnost má mylně za to, pouhý nepřímý zlý úmysl, nýbrž přímý zlý úmysl, jelikož nejde jen o účinek, který ze skutku o b y č e j n ě pochází nebo snadno povstati může, nýbrž o zlo, které ze skutku jak pachateli bylo povědomo, nevyhnutelně povstati m u s í. Zjištěním svým vylučuje rozsudek toliko, že by poškození vojenského eráru bývalo konečným cílem, jedinou pohnutkou jednání obžalovaného, čeho však ze stanoviska § 1 tr. zák. není potřebí. Budiž proto, pokud se týče výše škody hmotné, 200 K převyšující, poukázáno na to, že již ze znění § 203 tr. zák. vyplývá, že ohledně tohoto momentu, kvalifikujícího skutek na zločin, stačí s hlediska přičitatelnosti již pouhý dolus eventualis. Neprávem poukazuje však stížnost i na okolnost, že majetkové poškození státu vyloučeno jest skutečností, že stěžovatel konal státu službu jako ohněstrůjce. Neboť hmotněprávní nároky veřejného úředníka proti státu nejsou pouhou odplatou za konanou práci ve smyslu soukromoprávním, nýbrž výronem jeho veřejnoprávního poměru vůči státu, nezávislým přímo na skutečně konané práci, nýbrž na postavení ve státní službě, založeném aktem jmenovacím. Proto nemůže pro posouzení výše hmotněprávního poškození státu přijíti v úvahu kvalifikace práce, stěžovatelem skutečně konané, nýbrž toliko akt jmenovací, stěžovatelem podvodně vylákaný.

Čís. 625.

Shluknutím (§ 283 tr. zák.) stává se i nahodilý sběh většího počtu lidí, k němuž došlo původně z příčiny nezávadné, jakmile nebylo vyhověno úřední výzvě k rozchodu.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1921, Kr II 288/21.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 22. března 1921 a to, pokud jím byli uznáni vinnými přečinem dle § 283 tr. zák. z těchto

d ů v o d ů:

Pokud jde o přečin dle § 283 tr. zák., jímž byli obžalovaní uznáni vinnými, není stížnost téměř vůbec provedena ve smyslu zákona. Neboť její tvrzení, že vyzvání četnictva k rozchodu lidu vztahovalo se pouze na výrostky, shromážděné na nádvoří zámku, nikoliv však na důvěrníky dělnictva, kterými byli obžalovaní, dále, že obžalovaní, jsouce četnictvem obklopeni, nemohli odejíti, nekryje se se zjištěními rozsudku a nelze v něm spatřovati věcného dolíčení žádného z důvodů zmatečnosti, nýbrž jen nepřípustné brojení proti přesvědčení soudu založenému na volném hodnocení průvodů (§§ 258, 288 č. 3 tr. ř.). Totéž platí o údaji stížnosti, že obžalovaní uklidňovali a varovali dělnictvo, nehledíc k tomu, že by to bylo bez právního významu, jakmile o nich je zjištěno, že nevyhověli výzvě četnictva k rozchodu i jim platící a že dále zůstali na místě státi. I kdyby bylo správno, že obžalovaní nahodile se namanuli k dotyčnému výjevu, ač ani toho rozsudek nezjišťuje, bylo by to pro právní posouzení nezá-

važno. Není ze sankce § 283 tr. zák. vyloučen ani případ, kde přítomnost pachatelova při shluknutí byla snad jen nahodilou, ježto tím, že se k davu přidruží, je jeho příslušnost k němu zjištěna. Nabývá proto ve smyslu § 283 tr. zák. rázu shluknutí i takové sběhnutí se většího počtu osob, když k němu došlo z příčiny nezávadné, jakmile nebylo vyhověno úřední výzvě k rozchodu.

Čís. 626.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Předchozí odsouzení pro předražování kvalifikuje pozdější čin na přečin i tehdy, stalo-li se ještě dle dřívějších předpisů o předražování. Lhostejno, že byla ohledně dřívějšího odsouzení podána žádost o obnovu.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1921, Kr I 136/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 25. října 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem dle § 7 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska hmotněprávních důvodů zmatečnosti namitá stížnost, že nalézací soud nesprávně podřadil jednání obžalované skutkové podstatě přečinu předražování ve smyslu § 7 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., a to především prý již proto, že ku dřívějšímu odsouzení obžalované pro předražování došlo nikoli dle právě citovaného zákona lichevního, nýbrž na základě cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., mimo to pak i proto, že prý obžalovaná obnovou trestního řízení dovodí, že se nedopustila ani onoho přestupku předražování, pro který dříve byla odsouzena. Jak patrno, uplatňuje stížnost svými vývody ve skutečnosti pouze důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 10 tr. ř., důvodu zmatku dle čís. 9 a) vůbec neprovádějíc. Než i důvodu zmatku dle čís. 10 dovolává se stížnost neprávem. Především je právně mylným názor stížnosti, jakoby kvalifikaci předražování na přečin dle § 7 čís. 3 lich. zák. zakládalo pouze dřívější odsouzení na základě téhož zákona. Stížnost, která zdůrazňuje v tom směru pouze větší přísnost tohoto zákona u srovnání s cís. nařízením ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., neuvádí jinak ani jediného momentu, který by nasvědčoval správnosti jejího názoru, jakoby byl i zákonodárce jako podmínku kvalifikace předražování na přečin předpokládal dřívější odsouzení dle lichevního zákona, nikoli tedy i odsouzení dle dřívějších předpisů lichevních. Rozhodným může tu býti v první řadě doslov § 7 čís. 3 lich. zák. V něm se však praví zcela všeobecně, že »pachatel bude potrestán pro přečin ....., byl-li již jednou právoplatně odsouzen pro předražování«. Nerozeznává se tedy nikterak mezi odsouzením pro předražování dle lichevního zákona a dle dřívějších předpisů lichevních a ani jinak nic neskytá opory stanovisku stížnosti a zejména názoru, jakoby byl v tom směru rozeznávati zamýšlel zákonodárce. Ne-